

Anatomia humana

MÉS INDEPENDÈNCIA PER MENORCA

Jorge Bello
Metge pediatra

Dijous pr3xim 3s dia marcat en el calendari catal3, i en el calendari menorqu3 tamb3. Si 3s evident que Catalunya necessita «independ3ncia» per desenvolupar-se, 3s igual d'evident que Menorca necessita «m3s independ3ncia» per sortir-se'n.

El concepte 3s el mateix, encara que de grau diferent. Independ3ncia 3s no depend3ncia, 3s a dir, autonomia per decidir sobre el propi dest3, i rebuig en conseq3ncia de decisions foranes, tret que siguin acordades. Som persones aut3noms, intel·ligents, ergo independents, lliures per decidir.

El concepte de m3s independ3ncia per Menorca implica recuperar les compet3ncies que Madrid i Palma li van treure 3ltimament a Menorca en mat3ria de comerç, educaci3, pol3tica ling3iistica, sanitat, immigraci3, etc.

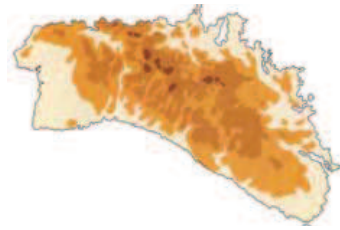
Hem de recordar que Menorca va perdre un grapat de compet3ncies, tretes pel govern de Madrid mitjançant la promulgaci3 de lleis contr3ries a l'autonomia balear, i que el govern de Palma no fa el que pot fer per recuperar-les.

M3s independ3ncia implica tamb3 la necessitat de guanyar capacitat de decisi3 en les mat3ries que afecten Menorca de manera espcifica, com ara turisme i promoci3 tur3stica, ind3stria i promoci3 industrial, etc.

Aquest concepte de m3s independ3ncia no 3s cap not3cia, sin3 un desig que de fa temps 3s ben viu al cor menorqu3. Estic segur que tots hi estarem d'acord si

dic que Menorca necessita m3s independ3ncia per sortir-se'n, per desenvolupar-se plenament, per tal que tothom tingui feina, perquè hi hagi m3s joves i m3s fiets, perquè en vinguin m3s per quedar-s'hi i col·laborar.

Som persones aut3noms, intel·ligents, ergo independents, lliures per decidir.

Menorca no 3s una col3nia, i per tant no ha d'acceptar que Palma i Madrid decideixin des de lluny, intentin d'endur-se'n el que 3s daqu3

Per tant, no hi ha motius per acceptar les pol3tiques centralitzadores del govern de Palma, ni les pol3tiques re-centralitzadores del govern de Madrid. Menorca no 3s pas una col3nia.

❖ AQUESTS ARGUMENTS s3n ara ben oportuns per Menorca perquè ja se sap que les 3nsies de llibertat s3n contagioses, i Catalunya est3 a punt per la Diada, el dijous dia 11 de setembre. De 2014, 3s a dir, tres-cents anys despr3s que les tropes borb3niques, amb la força de les armes i no pas de la ra3, en 1714, reduiren el pa3s catal3 a la condici3 de part de la

Corona.

Catalunya necessita independ3ncia, sense dubte, d'igual manera que Menorca necessita m3s independ3ncia. I ara es pot veure que el desig d'independ3ncia 3s compartit de manera natural, tal com s3n compartits el cel i el mar, i tal com s3n compartides les barres grogues i vermelles.

A la independ3ncia, per3, li conv3 d'esperar, perquè el projecte no est3 prou madur, 3s massa visceral. I perquè les amenaces que arriben des de Madrid, que s3n s3ptoma de la malaltia que els impedeix d'enraonar, fan pensar que un passat dictatorial encara cueja entre les m3s fosques bambolines de l'escenari espanyol.

A m3s, ara per ara no hi ha l3ders prou honests, prou nets i prou de confiança per confiar-los les 3nsies de llibertat i independ3ncia. Vist el que hi ha, per tant, sembla l3gic, seria prudent, ser3 de savis deixar passar el moment i reservar les 3nsies per m3s endavant.

Les 3nsies catalanes que quedin en reserva s3n 3nsies que continuen madurant, agafen m3s cos, m3s arguments i m3s estrat3gia, i guanyen serenor. I s3n una bona oportunitat per saber qui 3s qui, i quins podrien ser els pr3xims l3ders. Quedem per tant en reserva, tot afirmant que la independ3ncia de Catalunya ja 3s un fet, per3 encara sense concretar-li la data.

En canvi, les 3nsies de m3s independ3ncia per Menorca s3n a l'abast de la m3, perquè Palma i Madrid s3n del mateix color. I en considerar que aquesta coincid3ncia de blaus nom3s 3s cosa d'ara, ara n'3s per tant un moment oport3.

bello.cat/jordibell@gmail.com

De rebot

TARDOR CALENTA I LLIBERTAT

Joan F. L3pez
Casasnovas
Professor

Era esclau, per3 ell volia ser lliure. Tota la seva vida ho havia cercat. Tanmateix, sabia que per haver-hi veritadera llibertat, ning3 ha de ser castigat per mor d'ella. I deia: «Si jo sent3s una gota de remordiment per la meua llibertat, no seria lliure». Nomia Isop i era molt llest contant hist3ries d'animals. Mai no les començava amb un «hi havia una vegada...», sin3 que directament enflocava: «Un llop va veure un ca prou gras endogalat amb un collar...» Aix3 es feia entendre. Sabent que la llengua humana no era sincera com la de les b3sties, que reclamen menjar, amor o aixopluc sense falsia, feia que els animals parlassin com els 3ssers humans perquè els homes en captassin la lliç3. «Qui t'engreixa aix3?» «3s mon amo» -va dir el ca. «D3u me'n guard d'un dest3 com aquest -exclam3 el llop-; m3s m'estim patir fam que dur un collar!»

Tantes vegades com son amo li prometia la carta de llibertat si Isop li evitava una gran endemesa, tantes vegades son amo, un ret3ric expert a manejar mots de buidor emf3tica, faltava a sa paraula: sempre anteposava l'honor propi (3s a dir, el seu patrimoni) a la llibertat de l'altre. Un dia el poble de Samos exig3 la llibertat de l'esclau i a l'amo no li qued3 m3s remei que atorgar-la-hi. Per3 a Delfos, alguns sacerdots d'Apol·lo, molestos perquè Isop havia explicat a la gent que nom3 resant al d3u no aconseguirien collir el blat per passar l'hivern (faula de la cigala i la formiga), li van parar una trampa mortal: subrepticament, li ficaren al cab3s la copa d'or del temple i l'acusaren de robatori sacr3leg. 3s sabut que provocar dolor agrada al poder3s. El dugueren a Samos. Si all3 es declarava esclau, rebria un c3stig lleu de son amo; si no, la llei d3lfica manava estimbar-lo dalt a baix de la roca Hiampeia, un precipici de mort segura. Isop, home lliure que mai no havia estat lladre, raonava: No pot ser que la gent accept3 una mentida i no es vulgui creure la veritat. I, amb la veritat per davant, Isop sort3 a cam3: «On 3s el precipici que teniu destinat, segons les vostres lleis, als homes lliures?»

El brasiler Guilherme Figueiredo en va fer una vers3 teatral, «La guineu i el ra3m», tradu3da al catal3 per Josep A. Grimalt (Tespis, UIB, 1993) i Francesc Arn3 (Punctum, Lleida, 2013).

Es rac3 d'en Cambreta

CURS NOU

Gustau Juan
Benejam

Ha passat l'agost i comença el nou curs en tots els 3mbits de la vida ciutadana: pol3tic, econ3mic, social i en pocs dies l'escolar; curs nou, per3 problemes vells. El curs passat no s'ha arribat a tancar, realment. No hem tingut el necessari par3ntesi de l'estiu, el necessari temps de descans i reflexi3; ha estat una llarga ressaca de la qual ara ens hem d'aixecar, amb tot el cos que ens fa mal.

I 3s que, a nivell pol3tic, el curs passat va acabar amb el dalt-baix de les eleccions europees, que van donar una bona sacada al model de partits pol3tics que havien vist d'enc3 de 1978. «Los partidos pol3ticos expresan el pluralismo pol3tico, concurren a la formaci3 y manifestaci3 de la voluntad popular y son instrumento fundamental para la participaci3 pol3tica», diu la sacrat3s-

sima Constituci3. Per3, a la pr3ctica, la majoria de partits (no absolutament tots, no tanquem la porta a l'esperanç) s'han convertit en organitzacions -empreses- professionals de gesti3 de recursos p3blics, que es van oferint a la ciutadania quan venen eleccions.

Ja 3s clar que qualc3 ha de gestionar aquelles coses que, inevitablement, hem de compartir els col·lectius humans; i a aç3 en deim pol3tica. El problema 3s que, avui, es fa molt dif3cil saber «a quin gat encomanam es formatge», per manllevar unes paraules de la sarsuela ciutadellenca «Foc i fum».

La necessitat d'oferir a les eleccions locals i territorials un producte atractiu, a un mercat una mica fart dels productes tradicionals, ja coneguts, fa que els partits vells oblidin un poc passades ofertes, passats programes que la immensa majoria ni va llegir i maldin de mirar, prospectar, calcular, quins productes demana avui el mercat, d'acord amb amb el rebombori medi3tic, d'acord amb all3 que s'alena -o fan

alena- al carrer.

Aix3, ha sorgit la proposta del ministre Gallard3n de reduir el nombre de persones amb un r3gim jur3dic especial, els aforats, de m3s de disset mil a sols vint-i-dos.

I 3s que les reaccions en contra de l'aforament expr3s del dimittit rei Joan Carles van esser captades com a mat3ria medi3ticament sensible; i es va posar sobre la taula un fet que, tanmateix, existeix de fa

El problema 3s que es fa molt dif3cil saber «a quin gat encomanam es formatge», per manllevar unes paraules de la sarsuela «Foc i fum»

molt de temps, tothom coneixia, i sobre el qual no tenim coneixement que ning3 hagu3s piulat massa fins ara: que a Espanya hi ha un nombre ben considerable de persones amb un estatut

jur3dic especial, com no hi ha a cap altre pa3s, com a m3nim del nostre entorn.

I quan el mercat est3 que bufa i s'han de fer passar per bons tants de productes t3xics (no sols financers), conv3 no perdre l'ocasi3 de ben embolicar la mercaderia amb propostes que engalpin la gent.

El curs torna a començar: massa vells problemes pendants, que no es resolen amb fum de formatjades.